

Universitätsbibliothek Wuppertal

Omnia Divini Platonis Opera

Plato

Basileae, 1551

Hippias (argumentum)

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-245](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-245)

deri potest, quod & homines & cætera omnia quæcūq; duorum quorūdam mediā sunt, & utrorumq; participant, ita se habeant, ut quæ ex malo & bono sint, hoc quidem meliora, illo deteriora fiant: quæ uero ex duobus bonis non ad idem conducentibus, utriusq; deteriora ad opus illud peragendum, ad quod spectant utraq; illa quibus fit cōpositio. Quæ autem ex duobus malis sint constituta, non ad idem tendentibus, hæc sola meliora sunt utriusq; illis, quorum participat. Si ergo philosophia bona est, & civilis actio bona, sed ad aliud atq; aliud utraq; conferens, & hi utrorumq; horum participes, utrorumq; in medio sunt constituti, nihil cōcludunt. nam utriusq; deteriores sunt. Sin autem unum quidem horum bonum, malum uero alterum, hoc quidem meliores, illo deteriores. Quod si utrunq; malum, ita demum uera dicerent, aliter uero nequaquam. Neq; uero confessuros illos arbitrator mala esse utraq; neq; unum quidem bonum, malum uero alterū. Sed profecto utrorūq; hi participes utriusq; ineptiores sunt ad illud, ad quod philosophia & civilis actio pertinet, & cum tertium locum teneant, primum usurpare non dubitant. Ignoscendum quidem illorum desiderio, neq; indignandum, tales tamen esse censendi, quales & sunt. Nam unumquēq; diligere debemus, qui modo prudentiæ particeps aliquid dicit, & uiriliter peragit. CRI. Equidem o Socrates, ut sæpe tecum loquor, ambigo qua ratione filios meos educem. Minor quidem natu tenerior est adhuc quàm exigat disciplina: Critobolus autem adultus est iam, & aliquo indiget, quo dirigatur. Quoties tecum loquor, ita prorsus afficior, ut existimem insaniam esse filiorum gratia per cætera occupatum esse ut circa coniugium, nempe qui ex matre generosissima nascatur, deinde ut amplum illis patrimonium relinqueretur, illorum autem educationem negligere. Verum cum ad eos respicio qui erudire homines profitentur, absterreor, mihiq; considerati unusquisq; illorū longe ab ea re quam prædicat, alienus esse uidetur. Et ut uerum tibi fatear, nō habeo quo pacto filium meū ad philosophiam exhorter & prouocem. SOC. O amice Crito, an ignoras in quouis studio uiles & nullius precij homines permultos esse: probos uero paucos, eosq; maximo in precio habendos esse? Nōne tibi uidetur pulchrum quiddā esse gymnastica, mercatura, rhetorica, res militaris? CRI. Mihi certe. SOC. Nōne uideas in una quaq; harum artium multos ad opus unumquodque ineptos & deridēdos? CRI. Ita est, ac uera nimium loqueris. SOC. Ergo hac de causa studia ne fugies omnia, & illa filio dissuadebis? CRI. Haud decet o Socrates. SOC. Caue ergo ne quod dedecet, agas o Crito. Mitte curam hanc, utrum boni sint homines philosophiæ studiosi, uel mali: rem uero ipsam diligenter examina. Si inquirenti res praua uidebitur, non solum filios, sed omnes homines absterreto. Sin autem tibi talis qualis & mihi appareat, sequere eam uiriliter & exerce, atq; ad idem studium filios cohortare.

In quouis studio uiles permultos, probos uero paucos esse

ARGUMENTVM MARSILII FICINI FLORENTINI
in Hippiam minorem.

MIRIFICA Socratis Platonisq; nostri bonitas cum diligentissime multis ubiq; modis provideat ne iuuentus credula subdolis sophistarum aucupijs capiatur, captaq; perdat, non iniuria Hippiam Elicensem sophistarum insolentissimum atq; fallacissimū duobus dialogis agit, Maiore uidelicet atq; Minore. In maiore quidem demonstrat Hippiam rerum professorem pulcherrimarum omnino quid ipsa pulchritudo sit ignorare. In minore uero eundem se iactantem quod ante alios mendacem à uerace discernat, ostendit in utriusq; definitione prorsus errare: ut pateat Hippia, ut omnium arrogantissimus est, ita & ignorantissimū esse, atq; ineptissimum apparere. Mitto nunc quod eū, ut mos est sophistarum, iactabundū & temerariū aurumq; depingit: & cum promittat omnia, in omnibus dantē uerba, nihil uero præstantem: cumq; maximis gloriatur, uel in minimis claudicantem. Sed ut ad mendacis ueracisq; definitionem redeamus, mendax rite describendus erat, qui maxime uelit, utcumq; possit sciatq; mentiri. Verax autem contrā, qui maxime uelit utcumq; possit & sciat, uera loqui. At Hippias inertissimus artium magister omnium, confusissimusq; ueracis mendacisq; discretor, ordine definit opposito, dicitq; mendacem qui maxime possit sciatq; mētiri quotiescūq; uoluerit: Veracem uero, qui quandocūq; uoluerit queat & sciat uera loqui. Vnde cogitur primum fateri mendaces esse potentes, sciētes, prudentes, sapientes. Deinde & bonos ad illa ad quæ potentes sunt atque sapientes. Tertio per artes singulas deducendo compellitur in qualibet tam re quàm arte fateri eundem esse ueracem atque mendacē, quod negauerat ab initio. Siquidē in qualibet ille qui optime calleat, idem maxime potest & scit pro arbitrio uera loqui pariter atq; mentiri

iri. Quarto ad concedendum inducitur ueracem nihilo meliorem esse mendace: quandoquidem quam sufficiens bonus est uerax ad loquendum uera, tam sufficiens bonus est mendax ad mentiendum. Post hæc Socrates sophistam in ambiguitatem adducit, uter delinquat grauius, num qui mentitur uolens, an qui nolens. Id uero sophista nescit soluere, neque Socrates quidem soluere uult sophista. Est autem ita soluendum. In his quidem quæ ad intelligentiam pertinent minus errare qui mentiuntur sponte: in his autem quæ ad mores spectant, errare magis. Eum uero qui nolens dicit mendacium, contra se habere. Deinde ambigitur utri magis errent, num qui dedita opera, an qui infirmitate uel ignorantia peccant. probaturque longis inductionis ambagibus, in his quæ ad naturam & artem, illarumque instrumenta pertinent, grauius esse uitium uel impotentia uel ignoratione commissum, quam malitia perpetratum. Si quidem natura bonum in ipsa potentia, bonum uero artis in hac ipsa, atque insuper in cognitione consistit. Malum igitur in oppositis. Ex his autem extra propositum Socrates Hippiam ad mores transfert, concludens idem in genere morum, quod & in natura artisque genere. Quod quidem & si intelligit Socrates fieri non debere, studet tamen declarare sophistam id nequaquam animaduertere. Profecto in his quæ ad uoluntatem moresque pertinent, grauius delinquitur malitia, id est quadam uoluntate peccandi quam si uel per impotentiam uel per ignorantiam delinquatur. Postremo Socrates iustitiam esse dicit uel potentiam uel scientiam uel uerumque. Addere sciebat, sed nolebat tertium, scilicet uel uoluntatem. Iustitia enim maxime in uoluntate consistit. Id uero declarare uoluit latere sophistam. Sed iam argumentum superioribus præceptis his concludamus. Docendum sine inuidia. Absque rubore discendum. Gratia semper habende docenti. Aliena inuenta sibi non usurpanda.

HIPPIAS MINOR PLATONIS, VEL

DE MENDACIO, TRANSLATVS A MARSILIO FICINO Florentino, ad Petrum Medicem uirum Clarissimum.

EVDICVS, SOCRATES, HIPPIAS.

V uero quidnam taces Socrates cum tam multa Hippias hic ostenderit? Cur non aut comprobas dictorum aliquid, aut redarguis si quid minus recte dictum tibi uidetur, præsertim cum & ipsi inferiores discesserimus, qui nobis non mediocre philosophiæ studium uendicamus. SOCR. Sunt Eudice nonnulla ex his quæ circa Homerum dicebat Hippias, de quibus percontari cupio. Audiui equidem ex Apemanto patre tuo, Iliadem apud Homerum eo præclarior poema esse Odyssea, quo Achilles Vlyssæ præstantior. In Achillem nanque poema unum, in Vlyssæ alterum aiebat esse compositum. De hoc ergo sciscitari ab Hippia si modo ei placet, affecto, utrum illorum hominum præstantiorem asserat, postquam alia multa ac uaria de Homero, cæterisque poetis sunt nobis ostensa. EVD. Nulla prorsus inuidia prohibebit quin Hippias interroganti respondeat. Respondebis nec ne Hippia si quid Socrates quærat? HIP. Haud recte agerem Eudice, si nunc Socratis interrogationem respuerem, qui solitus sum semper ex Elide patria ad Olympica festa, quod Græci ad communem celebritatem undique confluunt, me conferre, ipsumque me ibi apud templum præbere cuique declarantem quodcumque demonstrari quis cupiat, & ad interrogationes singulas respondentem. SOC. O quam felix tibi sors contigit Hippia, si adeo confusus animi sapientia qualibet Olympiade ad sacræ aduertas. Mirarer profecto si quis circa corporis exercitationem athleta illuc certaturus accederet tam corporis uiribus quam tu mentis subtilitate confusus. HIP. Merito sic affectus sum Socrates: nam ex eo tempore quo cœpi in Olympicis exerceri, neminem repperi adhuc me aliqua in re superiorem. SOC. Præclarum hercle quod ais Hippia, atque hæc gloria tua & patriæ & paribus erit quoddam sapientiæ monumentum. Verum quidnam de Achille & Vlyssæ iudicas? Vtrum horum præstantior, & qua in re putas? Porro dum multi intus essemus, tuque differeres, quædam me uerba subterfugerunt: piguit tamen perquirere, tum quod turba erat plurima, tum etiam ne orationi tuæ impedimento forem. Nunc uero postquam pauciores sumus, et Eudicus hic quærere iubet, liquidius nobis ostende quod de his uiris dicebas, quo uel pacto diiudicabas. HIP. Volo equidem Socrates apertius quam tunc in præsentia referre, quæ de his & de alijs sentio. Homerum assero omnium qui Troiam obsederunt optimum